ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

30. června 2005 *

Ve věci C-165/03,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Landgericht Stuttgart (Německo) ze dne 7. dubna 2003, došlým Soudnímu dvoru dne 10. dubna 2003, v řízení

Mathias Längst,

za přítomnosti:

SABU Schuh & Marketing GmbH,

Präsident des Landgerichts Stuttgart,

Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart,

* Jednací jazyk: němčina.

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, R. Schintgen (zpravodaj) a J. Makarczyk, soudci,

generální advokát: A. Tizzano,
vedoucí soudní kanceláře: M.-F. Contet, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 25. listopadu 2004,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za M. Längsta jím samým,

— za Präsident des Landgerichts Stuttgart K. Ehmannem, jako zmocněncem,

— za Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart G. Firnauem, Bezirksrevisor,

— za německou vládu W.-D. Plessingem, jako zmocněncem,

— za španělskou vládu E. Braquehaisem Conesou, jako zmocněncem,

— za Komisi Evropských společenství R. Lyalem a K. Grossem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 18. ledna 2005,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu směrnice Rady 69/335/EHS ze dne 17. července 1969 o nepřímých daních z kapitálových vkladů (Úř. věst. L 249,

s. 25; Zvl. vyd. 09/01, s. 11), ve znění směrnice Rady 85/303/EHS ze dne 10. června 1985 (Úř. věst. L 156, s. 23; Zvl. vyd. 09/01, s. 09/01, s. 122, dále jen „směrnice 69/335").

2 Tato žádost byla podána v rámci stížnosti podané M. Längstem, státním notářem v obvodu Oberlandesgericht Stuttgart, na základě příkazu, který vydal Präsident des Landgerichts Stuttgart, jeho nadřízený orgán, proti jím vyhotovenému vyúčtování nákladů.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

3 Cílem směrnice 69/335 je, jak vyplývá z prvního bodu jejího odůvodnění, podpora volného pohybu kapitálu, považovaného za jednu ze základních podmínek vytvoření hospodářské unie, jejíž vlastnosti jsou obdobné vlastnostem vnitřního trhu.

4 Podle šestého bodu odůvodnění uvedené směrnice dosažení takového cíle předpokládá, co se týče zdanění kapitálových vkladů, zrušení nepřímých daní, které byly až do té doby v platnosti v členských státech, a místo nich použití daně, která je

v rámci společného trhu uložena pouze jednou a jejíž výše je shodná ve všech členských státech.

5 Podle čl. 4 odst. 1 téže směrnice:

„Předmětem daně z kapitálu jsou tyto operace:

a) založení kapitálové společnosti;

b) přeměna společnosti, sdružení nebo právnické osoby, která není kapitálovou společností, na kapitálovou společnost;

c) zvýšení základního kapitálu kapitálové společnosti vkladem majetku jakéhokoli druhu;

d) zvýšení obchodního majetku kapitálové společnosti vkladem majetku jakéhokoli druhu, jehož protihodnotou není poskytnutí podílu na základním kapitálu nebo aktivech společnosti, ale práva obdobná právům společníků [...]

[...]"

6 Článek 4 odst. 1 písm. e) až h) směrnice 69/335 stanoví, že přenesení sídla skutečného vedení nebo statutárního sídla kapitálové společnosti ze třetí země do členského státu nebo z jednoho členského státu do jiného je rovněž předmětem daně z kapitálu.

7 Článek 4 odst. 2 uvedené směrnice vyjmenovává různé operace, které mohou být předmětem daně z kapitálu.

8 Táž směrnice stanoví rovněž zrušení jiných nepřímých daní s vlastnostmi stejnými, jako jsou vlastnosti daně z kapitálu nebo kolkovného z cenných papírů, jejichž ponechání může ohrozit cíle sledované uvedenou směrnicí, jak je uvedeno v posledním bodě odůvodnění této směrnice. Tyto daně, jejichž vybírání je zakázáno, jsou vyjmenovány zejména v článku 10 směrnice 69/335, podle nějž:

„Vedle daně z kapitálu neukládají členské státy společnostem, sdružením nebo právnickým osobám [založeným za účelem zisku] žádné jiné daně nebo poplatky:

a) z operací uvedených v článku 4;

b) z vkladů, půjček a služeb, které jsou součástí operací uvedených v článku 4;

c) z registrace nebo jakékoli jiné formality požadované od společnosti, sdružení nebo právnické osoby založené za účelem zisku na základě její právní formy."

9 Článek 11 směrnice 69/335 stanoví:

„Členské státy neuloží žádnou daň jakékoli formy na:

a) vytvoření, vydání, přijetí akcií na burzu nebo uvedení do oběhu akcií, podílů na společnosti nebo jiných obdobných cenných papírů anebo osvědčení nahrazujících tyto cenné papíry, jakož i obchodování s nimi, bez ohledu na osobu emitenta;

b) půjčky, včetně úroků, uskutečněné formou vydání dluhopisů nebo jiných obchodovatelných cenných papírů, bez ohledu na osobu emitenta, a na

formality s tím spojené, jakož i na vytvoření, vydání, přijetí na burzu nebo uvedení do oběhu těchto dluhopisů nebo obchodovatelných cenných papírů anebo obchodování s nimi."

10 Článek 12 odst. 1 uvedené směrnice zní následovně:

„Odchylně od článků 10 a 11 mohou členské státy ukládat:

a) daně z převodů cenných papírů, paušální či nikoli;

[...]

e) poplatky uhrazovacího charakteru;

[...]"

Vnitrostátní právní úprava

11 Podle článku 2 a násl., jakož i čl. 53 odst. 2 zákona o společnostech s ručením omezeným (Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung) ze dne 20. dubna 1892 (RGBl. 477), ve znění použitelném na věc v původním řízení, musí být rozhodnutí společníků „Gesellschaft mit beschränkter Haftung" (GmbH) o změně společenské smlouvy notářsky ověřeno.

12 Z článku 116 spolkového notářského řádu (Bundesnotarordnung), ze dne 24. února 1961 (BGBl. 1961 I, s. 98), ve znění použitelném na věc v původním řízení (dále jen „BnotO"), ve spojení s čl. 3 odst. 2 zákona spolkové země o nesporném soudnictví (Landesgesetz über die freiwillige Gerichtsbarkeit), ze dne 12. února 1975 (GBl. s. 116), rovněž ve znění použitelném na věc v původním řízení, vyplývá, že v obvodu Oberlandesgericht Stuttgart se lze za účelem ověření úkonu obrátit nejen na státní notáře, ale také na soukromé notáře.

13 Výše poplatků, jež mohou být notáři vybírány, je stanovena spolkovým zákonem o zpoplatnění úkonů [Gesetz über die Kosten in Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit (Kostenordnung)], ze dne 26. července 1957 (BGBl. 1957 I, s. 960), ve znění použitelném na věc v původním řízení (dále jen „KostO"). Uvedené částky se použijí jednotně na celém německém území a jsou platné pro státní notáře i pro soukromé notáře.

14 Státní notáři vykonávající činnost v obvodu Oberlandesgericht Stuttgart pobírají pevný plat, určený podle stejných kritérií jako u ostatních úředníků spolkové země,

k němuž se připočítává proměnlivá částka odpovídající části poplatků, jež vyberou. Nicméně na rozdíl od státních notářů vykonávajících činnost v obvodu Oberlandesgericht Karlsruhe sami vybírají poplatky, které jsou dlužni plátci poplatků. Musejí pouze odvést paušální část uvedených poplatků do rozpočtu spolkové země. Ta je oprávněna sama poplatky vybírat pouze tehdy, pokud ani na výzvu nedošlo k úhradě.

15 Podle čl. 156 odst. 1 KostO musí být námitky proti výpočtu nákladů, včetně námitek proti povinnosti zaplatit a vyznačení doložky vykonatelnosti, sděleny prostřednictvím stížnosti adresované Landgericht, v jehož obvodu má notář svou kancelář. Před přijetím rozhodnutí musí tento Landgericht vyslechnout účastníky a nadřízený orgán notáře. Pokud plátce poplatků zpochybňuje výpočet nákladů provedený notářem, může notář požádat uvedený Landgericht o rozhodnutí.

16 Článek 156 odst. 6 KostO stanoví, že orgán, jemuž je notář podřízen, mu v každém případě může nařídit, aby požádal Landgericht o rozhodnutí a podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. Soudní rozhodnutí, které z toho vyplyne, může vést rovněž ke zvýšení vyúčtování nákladů.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

17 M. Längst jako státní notář ověřil určitá rozhodnutí týkající se společnosti SABU Schuh & Marketing GmbH (dále jen „SABU"). Příslušné náklady a poplatky byly předmětem vyúčtování ve výši 2 892,46 eur (dále jen „vyúčtování").

18 Úkony, jejichž ověření bylo požadováno, se týkaly sloučení obchodních podílů společnosti do jednoho podílu, konverze základního kapitálu a obchodních podílů uvedené společnosti na eura, zvýšení kapitálu společnosti z vlastních zdrojů a změny jména společnosti.

19 Podle vyúčtování je SABU povinna zaplatit 2 493,50 eur, bez DPH, na poplatcích a nákladech dlužných za ověření úkonů. Tato částka zahrnuje poplatek nazvaný „za rozhodnutí" ve výši 1 584 eur – vypočtený z celkové hodnoty 484 007 eur – za zvýšení kapitálu a změnu stanov. Z této částky náleží část ve výši 1 183,83 eur státu a část ve výši 400,17 eur notáři.

20 Präsident des Landgerichts Stuttgart, domnívaje se, že usnesení ze dne 21. března 2002, Gründerzentrum (C-264/00, Recueil, s. I-3333), vztahující se na státní notáře vykonávající činnost v obvodu Oberlandesgericht Karlsruhe, se použije rovněž na státní notáře vykonávající činnost v obvodu Oberlandesgericht Stuttgart, měl za to, že vyúčtování je, pokud jde o zvýšení kapitálu a změnu stanov, v rozporu se směrnicí 69/335. Vzhledem k tomu M. Längstovi nařídil na základě čl. 156 odst. 6 KostO obrátit se na Landgericht Stuttgart, aby rozhodl o legalitě dotčeného vyúčtování, a požádal jej o snížení uvedeného vyúčtování na 1 465,66 eur.

21 M. Längst tento příkaz splnil a obrátil se na Landgericht Stuttgart. U tohoto soudu uplatnil, že vyúčtování je odůvodněné a že KostO, jakož i BNotO mu zakazují stanovit poplatky ve výši, kterou požaduje Präsident des Landgerichts Stuttgart. Kromě toho se domnívá, že výše uvedené usnesení Gründerzentrum není použitelné na poplatky vybírané státními notáři vykonávajícími činnost v obvodu Oberlandesgericht Stuttgart.

22 Podle předkládajícího soudu se právní postavení státních notářů vykonávajících činnost v obvodu Oberlandesgericht Stuttgart liší ve dvou ohledech od právního postavení státních notářů, na něž se vztahuje výše uvedené usnesení Gründerzentrum. Jednak je v obvodu tohoto Oberlandesgericht možné obrátit se nejen na státní notáře, ale také na soukromé notáře, takže uvedené poplatky nenáleží nutně spolkové zemi. Kromě toho právní úprava, týkající se pohledávek z dotčených poplatků, je odlišná a odůvodňuje jiné řešení. Na rozdíl od situace v obvodu Oberlandesgericht Karlsruhe totiž v obvodu soudu ve Stuttgartu státní notář sám vybírá poplatky, jež mají být uhrazeny. Teprve až jsou uvedené poplatky uhrazeny, odvede notář jejich paušální část do státního rozpočtu. Posledně uvedený může vybírat dotčené poplatky přímo pouze výjimečně.

23 Za těchto podmínek se Landgericht Stuttgart rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být v právním systému, jaký platí ve württemberské části spolkové země Bádensko-Württembersko (obvod Oberlandesgericht Stuttgart), kde – na rozdíl od skutečností, z nichž vychází usnesení [...] Gründerzentrum [výše uvedené] –

mohou být činnosti notáře vykonávány jak úředníky, tak soukromými notáři, kteří jedni i druzí vybírají poplatky, jež mají být uhrazeny, přičemž ale státní notáři jsou na základě zákona spolkové země povinni odvádět paušální část těchto poplatků státu, který je jejich zaměstnavatelem a který tyto příjmy používá k financování svých výdajů, poplatky vybírané notářem za vyhotovení notářského zápisu týkajícího se operace spadající pod směrnici 69/335, v pozměněném znění, považovány za daň ve smyslu této směrnice?

2) V případě kladné odpovědi, přestanou být dotčené poplatky kvalifikovány jako daň ve smyslu směrnice 69/335, pokud se stát vzdá nároku na svou část, a v důsledku toho přestane uplatňovat právní předpis spolkové země, podle nějž mu musí být část poplatků odváděna?"

K pravomoci Soudního dvora

24 Mathias Längst a Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart vyjádřili pochybnosti, pokud jde o pravomoc Soudního dvora rozhodovat na základě článku 234 ES o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané v rámci řízení zahájeného na základě čl. 156 odst. 6 KostO státním notářem na příkaz jeho nadřízeného. Podle nich řízení, v rámci něhož má předkládající soud rozhodnout, není kontradiktorním řízením ve smyslu judikatury Soudního dvora (rozsudek ze dne 19. října 1995, Job Centre, C-111/94, Recueil, s. I-3361, a usnesení ze dne 22. ledna 2002, Holto, C-447/00, Recueil, s. I-735). Landgericht Stuttgart nemá rozhodnout skutečný spor ve smyslu této judikatury.

25 V tomto ohledu je namístě připomenout, že podle ustálené judikatury z článku 234 ES vyplývá, že vnitrostátní soudy jsou oprávněny obrátit se na Soudní dvůr pouze tehdy, pokud před nimi probíhá spor a pokud rozhodují v rámci řízení, které má být ukončeno rozhodnutím, jež má charakter soudního rozhodnutí (viz zejména usnesení ze dne 18. června 1980, Borker, 138/80, Recueil, s. 1975, bod 4; ze dne 5. března 1986, Greis Unterweger, 318/85, Recueil, s. 955, bod 4, a výše uvedené usnesení Holto, bod 17).

26 Z použitelných vnitrostátních právních předpisů, jakož i z upřesnění poskytnutých na žádost Soudního dvora předkládajícím soudem přitom vyplývá, že v rámci řízení, které se koná u posledně uvedeného soudu, byly všechny zúčastněné strany vyslechnuty a že účelem rozhodnutí, jež má být přijato, je vyřešit spor. Kromě toho, toto rozhodnutí je namítatelné jak vůči výběrčím poplatků, které byly předmětem vyúčtování, tak vůči plátcům poplatků a zakládá překážku věci rozsouzené vůči všem zúčastněným stranám, pokud žádná z nich nepodá opravný prostředek k Oberlandesgericht Stuttgart, přičemž tento opravný prostředek může být založen pouze na právní otázce a musí být povolen předkládajícím soudem.

27 S ohledem na tyto charakteristické rysy nelze platně tvrdit, že předkládající soud ve věci v původním řízení neprojednává spor a že rozhodnutí, jež má vydat, nemá charakter soudního rozhodnutí.

28 Za těchto podmínek je namístě konstatovat, že Soudní dvůr má pravomoc k tomu, aby odpověděl na otázky, které položil Landgericht Stuttgart ve svém předkládacím rozhodnutí ze dne 7. dubna 2003.

K přípustnosti druhé otázky

29 Ve vyjádřeních předložených Soudnímu dvoru účastníky původního řízení, německou a španělskou vládou, jakož i Komisí Evropských společenství byla zpochybněna přípustnost druhé otázky z důvodu, že je hypotetická. Spolková země se dosud nevzdala vybírání své části dotčených poplatků, a druhá otázka se tedy týká právní situace, která dosud nenastala.

30 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že řízení zavedené článkem 234 ES je nástrojem spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy, prostřednictvím něhož poskytuje Soudní dvůr vnitrostátním soudům výklad práva Společenství, který je pro ně nezbytný k vyřešení sporu, jenž tyto soudy mají rozhodnout (viz zejména rozsudky ze dne 16. července 1992, Meilicke, C-83/91, Recueil, s. I-4871, bod 22, a ze dne 5. února 2004, Schneider, C-380/01, Recueil, s. I-1389, bod 20).

31 V rámci této spolupráce je věcí pouze vnitrostátního soudu, který rozhoduje spor a který musí nést odpovědnost za přijaté soudní rozhodnutí, posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. V důsledku toho, jestliže se položené otázky týkají výkladu práva Společenství, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (výše uvedený rozsudek Schneider, bod 21 a uváděná judikatura).

32 Soudní dvůr však rovněž rozhodl, že za výjimečných okolností přísluší jemu, za účelem ověření jeho vlastní pravomoci, aby přezkoumal podmínky, za kterých se na něj vnitrostátní soud obrátil. Odmítnout rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem je možné pouze tehdy, pokud je zjevné, že žádaný výklad práva Společenství nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém, nebo také pokud Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (výše uvedený rozsudek Schneider, bod 22).

33 Duch spolupráce, jímž má být veden průběh řízení o předběžné otázce, totiž znamená, že vnitrostátní soud bere ohled na funkci svěřenou Soudnímu dvoru, kterou je přispívat k výkonu spravedlnosti v členských státech, a nikoliv poskytovat poradní stanoviska k obecným či hypotetickým otázkám (výše uvedený rozsudek Schneider, bod 23).

34 V projednávaném případě přitom z předkládacího rozhodnutí, jakož i z vyjádření předložených Soudnímu dvoru německou vládou vyplývá, že změna dotčených vnitrostátních právních předpisů, kterou by se spolková země vzdala vybírání části poplatků ukládaných státními notáři za ověřování úkonů spadajících pod směrnici 69/335, je sice zamýšlena, ale nebyla dosud přijata. Z toho vyplývá, že právní rámec, který je předmětem druhé položené otázky, je hypotetický.

35 V důsledku toho je namístě konstatovat, že tato otázka není přípustná.

K první otázce

36 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda má být směrnice 69/335 vykládána v tom smyslu, že poplatky vybírané státním notářem za vyhotovení notářského zápisu osvědčujícího operaci spadající pod uvedenou směrnici představují daň ve smyslu této směrnice, pokud podle použitelné vnitrostátní právní úpravy jednak notáři oprávněnými vykonávat činnost nejsou pouze státní notáři a notáři sami vybírají dotčené poplatky, a jednak pokud jsou státní notáři povinni odvádět část uvedených poplatků veřejnému orgánu, který tyto příjmy používá k financování jemu příslušejících úkolů.

37 Za účelem užitečné odpovědi na tuto otázku je namístě připomenout, že v bodě 34 výše uvedeného usnesení Gründerzentrum Soudní dvůr rozhodl, že směrnice 69/335 má být vykládána v tom smyslu, že poplatky dlužné za vyhotovení notářského zápisu osvědčujícího operaci spadající pod tuto směrnici, v systému vyznačujícím se tím, že notáři jsou úředníky a poplatky jsou zčásti odváděny veřejnému orgánu, který je používá k financování jemu příslušejících úkolů, jako je systém platný v obvodu Oberlandesgericht Karlsruhe, představují daň ve smyslu uvedené směrnice.

38 Vzhledem k tomu, že systém ve věci v původním řízení je v podstatě totožný se systémem, jehož se týká výše uvedené usnesení Gründerzentrum, je třeba přezkoumat, zda rozdíly mezi systémem používaným v obvodu Oberlandesgericht Karlsruhe a platným systémem v obvodu Oberlandesgericht Stuttgart, o nichž se zmiňuje předkládající soud, mohou v projednávaném případě odůvodnit jinou odpověď na položenou otázku, než byla dána v uvedeném usnesení.

39 Co se týče zaprvé argumentu, že poplatky dotčené ve věci v původním řízení nenáleží nutně státu, protože notáři oprávněnými vykonávat činnost v obvodu Oberlandesgericht Stuttgart nejsou výlučně státní notáři, ale rovněž soukromí notáři nebo advokáti zastávající též funkci notáře, je nutné konstatovat, že z bodu 13 výše uvedeného usnesení Gründerzentrum vyplývá, že systém, který byl předmětem řízení o předběžné otázce v uvedené věci, byl podobný, jelikož v obou systémech se jednak každá osoba, která si chce nechat vyhotovit notářský zápis o úkonu, může obrátit na kteréhokoliv notáře, státního nebo soukromého, vykonávajícího činnost na německém území, a jednak zápis takto vyhotovený musí být uznáván na celém tomto území.

40 Z toho vyplývá, že první argument uvedený předkládajícím soudem nemůže odůvodnit odlišné posouzení systému dotčeného ve věci v původním řízení ve srovnání se systémem, který byl předmětem řízení o předběžné otázce ve výše uvedeném usnesení Gründerzentrum.

41 Pokud se jedná zadruhé o okolnost, že státní notáři vykonávající činnost v obvodu Oberlandesgericht Stuttgart, na rozdíl od svých kolegů vykonávajících činnost v obvodu soudu v Karlsruhe, sami vybírají dotčené poplatky, je namístě připomenout, jak to učinil generální advokát v bodě 40 svého stanoviska, že podle ustálené judikatury představují notářské poplatky, vybírané státními notáři za operaci spadající pod směrnici 69/335, daň ve smyslu této směrnice, jelikož uvedené poplatky jsou, třebaže pouze zčásti, odváděny veřejnému orgánu zaměstnávajícímu státní notáře a použity k financování úkolů příslušejících tomuto orgánu (viz zejména rozsudky ze dne 29. září 1999, Modelo, zvaný „Modelo I", C-56/98, Recueil, s. I-6427, bod 23; ze dne 21. září 2000, Modelo, zvaný „Modelo II", C-19/99, Recueil, s. I-7213, bod 23, a výše uvedené usnesení Gründerzentrum, bod 34).

42 Z této judikatury vyplývá, že pro kvalifikaci poplatků jakožto daně ve smyslu směrnice 69/335 není tolik určující totožnost výběrčího poplatků nebo původního

věřitele, ale totožnost jejich konečného příjemce. Ve výše uvedených věcech Modelo I, Modelo II a Gründerzentrum tak byly poplatky vybírány nejprve státními notáři, aby byly následně odvedeny veřejnému orgánu, který uvedené notáře zaměstnává. Tyto odvody a použití uvedených poplatků nebo jejich části jsou určující při kvalifikaci těchto poplatků s ohledem na směrnici 69/335.

43 Je přitom nutné konstatovat, že ačkoliv je ve věci v původním řízení pravda, že státní notáři sami vybírají dotčené poplatky, nic to nemění na tom, že jsou povinni část uvedených poplatků odvést veřejnému orgánu, na němž jsou závislí, a že tento orgán tyto částky používá k financování jemu příslušejících úkolů.

44 Z toho vyplývá, že v tomto bodě se právní předpisy, které platí v obvodu Oberlandesgericht Stuttgart, nijak neliší od právních předpisů, jež měl Soudní dvůr posoudit ve výše uvedené věci Gründerzentrum.

45 S ohledem na tyto úvahy je třeba odpovědět na první otázku tak, že směrnice 69/335 musí být vykládána v tom smyslu, že poplatky vybírané státním notářem za vyhotovení notářského zápisu osvědčujícího operaci spadající pod tuto směrnici představují daň ve smyslu této směrnice jednak, pokud podle použitelné vnitrostátní právní úpravy notáři oprávněnými vykonávat činnost nejsou výlučně státní notáři

a notáři sami vybírají dotčené poplatky, a jednak, pokud jsou státní notáři povinni odvádět část uvedených poplatků veřejnému orgánu, který tyto příjmy používá k financování jemu příslušejících úkolů.

K nákladům řízení

46 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Směrnice Rady 69/335/EHS ze dne 17. července 1969 o nepřímých daních z kapitálových vkladů, ve znění směrnice Rady 85/303/EHS ze dne 10. června 1985, musí být vykládána v tom smyslu, že poplatky vybírané státním notářem za vyhotovení notářského zápisu osvědčujícího operaci spadající pod tuto pozměněnou směrnici představují daň ve smyslu této směrnice jednak, pokud podle použitelné vnitrostátní právní úpravy notáři oprávněnými vykonávat činnost nejsou výlučně státní notáři a notáři sami vybírají dotčené poplatky, a jednak, pokud jsou státní notáři povinni odvádět část uvedených poplatků veřejnému orgánu, který tyto příjmy používá k financování jemu příslušejících úkolů.

Podpisy.